

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 07 sierpnia 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **M. Ś.**

przeciwko **D. T.**

o sprostowanie świadectwa pracy, wynagrodzenie

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Powódka M. Ś. w pozwie wniesionym przeciwko D. T. domagała się sprostowania świadectwa pracy poprzez zamieszczenie w nim informacji o „rozwiązanie świadectwa pracy z dniem 05.01.2013 rok” oraz zasądzenia na jej rzecz kwoty 628 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu tych roszczeń powódka wskazała, że była zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 01 sierpnia 2008 r. do dnia 28 lutego 2009 r. Umowa została zmieniona na jej prośbę na 1/2 etatu od dnia 01 marca 2009 r. do dnia 29 grudnia 2012 r. Zarabiała miesięcznie 628 zł brutto. W dniu 14 stycznia 2013 r. otrzymała świadectwo pracy, a w dniu 21 stycznia 2013 r. wystąpiła do pracodawcy o jego sprostowanie w zakresie zmiany daty rozwiązania świadectwa pracy. Odpowiedzi nie otrzymała. Pracodawca wbrew art. 97 kp nie wydał niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy świadectwa pracy zawierającego wszystkie konieczne informacje. Wyczerpała ona możliwość sprostowania świadectwa pracy przez pracodawcę. Uzasadniając roszczenia o zapłatę kwoty 628 zł wskazała, że w grudniu 2012 r. wyraziła chęć stawiania się codziennie do pracy. Nie wykonywała jej, gdyż pozwany nie prowadził już sklepu. Powódka nie otrzymała wynagrodzenia za okres od 12 grudnia 2012 r. do 05 stycznia 2013 r. Żądanie wypłaty wynagrodzenia za miesiąc grudeń spotkało się z odmowną odpowiedzią pozwanego. Powódka w miesiącu grudniu 2012 r. była gotowa do wykonywania pracy, a jedyną przeszkodą do wykonywania obowiązków była sytuacja pracodawcy.

W odpowiedzi na pozew pozwany D. T. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, że zatrudniał powódkę na podstawie umowy o pracę na czas określony. W okresie od dnia 28 czerwca 2009 r. na wniosek powódki został zmieniony wymiar czasu pracy na 1/2 etatu. Powódka stawiała się do pracy po zakończonym urlopie macierzyńskim i zgłoszonej gotowości stawiennictwa. W tym dniu rozpoczął bieg okres wypowiedzenia. Stosunek pracy powódki uległ rozwiązaniu z uwagi na to, że jej stanowisko pracy zostało zlikwidowane. Po rozwiązaniu umowy o pracę zostało wystawione powódce świadectwo pracy, które nie zawiera uchybień ani formalnych ani merytorycznych. Powódka zwróciła się o sprostowanie świadectwa pracy nie wskazując jednak elementu tego świadectwa, które zawierałoby wadę. Pracodawca uznał to pismo za niewystarczające do wnoszenia jakichkolwiek sprostowań. Ponadto wynagrodzenie powódki od dnia 28 czerwca 2009 r. do dnia 29 grudnia 2012 r. wynosiło 638 zł brutto. Powódka po stawieniu się do pracy, do dnia zakończenia stosunku pracy, otrzymała wynagrodzenie

w wysokości wynikającej z proporcjonalnie wyliczonego wynagrodzenia za przepracowany okres w grudniu 2012 r. z uwzględnieniem wykorzystanego urlopu. Z tych względów roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas jej nie wykonywania z przyczyn leżących po stronie pracodawcy jest bezzasadne.

Na rozprawie w dniu 10 maja 2013 r. powódka wskazała, że wnosi o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie daty jego wystawienia poprzez wskazanie, że zostało wystawione w dniu 07 stycznia 2013 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że M. Ś. (poprzednio K.) została zatrudniona przez D. T., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) w J., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 01 sierpnia 2008 r. do dnia 28 lutego 2009 r., na stanowisku sprzedawcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie w dniu 01 marca 2009 r. strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2014 r., na podstawie której M. Ś. została zatrudniona na stanowisku kasjer - sprzedawca w pełnym wymiarze czasu pracy.

Bezspornym jest, że w umowie o pracę na czas określony z dnia 01 marca 2009 r. strony zastrzegły możliwość rozwiązania umowy o pracę za 2 - tygodniowym okresem wypowiedzenia.

Od dnia 28 czerwca 2009 r. nastąpiła zamiana warunków pracy i płacy M. Ś., albowiem na jej wniosek został zmieniony wymiar czasu pracy na 1/2 etatu. Jej wynagrodzenie zmniejszyło się do kwoty 638 zł miesięcznie.

Dowód: kopia wypowiedzenia warunków umowy o pracę k. 22;

W maju 2010 r. M. Ś. urodziła dziecko i następnie przebywała na urlopie macierzyńskim, a potem wychowawczym. W lipcu 2010 r. został zamknięty sklep, w którym pracowała.

Dowód: zeznania powódki M. Ś. k. 64v-65;

W dniu 14 grudnia 2012 r., po zakończeniu urlopu wychowawczego, M. Ś. spotkała się w Państwowej Inspekcji Pracy z W. T., reprezentującą D. T.. Przekazała jej pismo, w którym zgłosiła gotowość do pracy. W. T. przyjęła to pismo.

Dowód: kopia pisma k. 16,

zeznania świadka W. T. k. 63v-64,

zeznania powódki M. Ś. k. 64v-65;

Pismem z dnia 14 grudnia 2012 r. D. T. rozwiązał z M. Ś. umowę o pracę zawartą na czas określony w dniu 01 marca 2009 r. z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 29 grudnia 2012 r. Przyczyną rozwiązania stosunku pracy była likwidacja jej stanowiska pracy, w związku z likwidacją sklepu, w którym była zatrudniona. Po wykorzystaniu należnego urlopu w wymiarze 3 dni M. Ś. została zwolniona ze świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia z prawem do wynagrodzenia w tym okresie. M. Ś. otrzymała powyższe wypowiedzenie umowy o pracę w dniu 14 grudnia 2012 r.

Dowód: kopia pisma z dnia 14 grudnia 2012 r. k. 28,

zeznania świadka W. T. k. 63v-64;

Bezspornym jest, że w dniu 14 stycznia 2013 r. M. Ś. otrzymała świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2012 r. W świadectwie tym zostało wskazane, że była ona zatrudniona do dnia 29 grudnia 2012 r.

Bezspornym jest, że pismem z dnia 21 stycznia 2013 r. M. Ś. zwróciła się do D. T. z wnioskiem o sprostowanie tego świadectwa pracy, nie wskazując w jakim zakresie powinno być ono sprostowane.

Bezspornym jest, że D. T. nie udzielił M. Ś. odpowiedzi na jej wniosek o sprostowanie świadectwa pracy.

W dniu 14 stycznia 2013 r. wraz ze świadectwem pracy M. Ś. otrzymała również kwotę 267,98 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2012 r.

Dowód: kopia listy płac k. 38,

zeznania świadka W. T. k. 63v-64,

zeznania świadka H. K. k. 64-64v,

zeznania powódki M. Ś. k. 64v-65.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu od pozwanego sprostowania świadectwa pracy z dnia 31 grudnia 2012 r.

Zgodnie z art. 97 § 1 kp, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą. W myśl § 2¹ tego artykułu, pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Z treści przepisu art. 97 § 2¹ kp wynika określony tryb sprostowania świadectwa pracy, a zatem, że przed wystąpieniem z żądaniem o sprostowanie do sądu pracy pracownik musi uprzednio wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W niniejszej sprawie powódka przed złożeniem pozwu wprawdzie spełniła formalnie warunek wystąpienia do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. Powódka w piśmie skierowanym do pracodawcy nie wskazała jednak żadnych elementów świadectwa pracy, które jej zdaniem powinny być sprostowane. Tymczasem zarówno pracodawca, a następnie sąd pracy winny mieć jasno określone elementy świadectwa pracy zakwestionowane przez pracownika, w celu oceny zasadności żądania pracownika sprostowania świadectwa pracy. Należy przy tym zauważyć, iż stanowisko powódki w toku postępowania sądowego, w zakresie wskazania elementów świadectwa pracy, które jej zdaniem powinny być zmienione, nie było jednoznaczne i jednolite. Na rozprawie w dniu 10 maja 2013 r. powódka wskazała, że wnosi o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie daty jego wystawienia poprzez wskazanie, że zostało wystawione w dniu 07 stycznia 2013 r. Podczas składania zeznań na rozprawie w dniu 07 sierpnia 2013 r. powódka wskazała natomiast, że jej zdaniem w świadectwie pracy powinien być zapis, że stosunek pracy trwał co najmniej do dnia 07 stycznia 2013 r. Powódka wskazała jednocześnie, że skoro na wydanie świadectwa pracy jest termin 7 dni, a ona otrzymała świadectwo pracy w dniu 14 stycznia 2013 r., to taki powinien być zapis. Należy zatem wnosić, iż powódka kwestionowała wskazaną w świadectwie pracy datę zakończenia stosunku pracy tylko z tego względu, że po tej dacie nie otrzymała świadectwa pracy w terminie 7 dni.

W ocenie Sądu, takie stanowisko powódki należy uznać za błędne. Sam fakt nie wydania pracownikowi świadectwa pracy w terminie nie uzasadnia czynienia tego rodzaju sprostowań w świadectwie pracy, jakich oczekuje powódka, w zakresie daty wystawienia świadectwa pracy, czy też daty ustania stosunku pracy. Należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 99 § 1 kp, pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. W myśl § 2 tego artykułu, odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd nie uwzględnił roszczenia powódki o sprostowanie świadectwa pracy, jako nieuzasadnione.

Sąd nie uwzględnił również drugiego roszczenia powódki, tj. o zasądzenie kwoty 628 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty. Powódka stała bowiem na stanowisku, że nie otrzymała wynagrodzenia za okres od 12 grudnia 2012 r. do 05 stycznia 2013 r., zaś na podstawie art. 81 § 1 kp pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia.

Strona pozwana przedstawiła do akt sprawy kopię listy płac, z której wynika, że powódka otrzymała w dniu 14 stycznia 2013 r. kwotę 267,98 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2012 r. Biorąc pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za przekonywujące twierdzenia strony pozwanej, że w dniu 14 grudnia 2012 r. powódce zostało wręczone pismo rozwiązujące umowę o pracę zawartą na czas określony w dniu 01 marca 2009 r. z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 29 grudnia 2012 r. W piśmie tym wskazano, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy była likwidacja jej stanowiska pracy, w związku z likwidacją sklepu, w którym była zatrudniona. Po wykorzystaniu należnego urlopu w wymiarze 3 dni M. Ś. została zwolniona ze świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia z prawem do wynagrodzenia w tym okresie. Wprawdzie powódka kwestionowała okoliczność, aby w dniu 14 grudnia 2012 r. zostało jej wręczone świadectwo pracy, powołując się na datę widniejącą na tym piśmie, kiedy odebrała to oświadczenie pracodawcy. Stanowisko powódki również w tym przypadku nie było jednak konsekwentne. Podczas zeznań powódka wskazała bowiem, iż nie jest pewna, czy w dniu 14 stycznia 2013 r. otrzymała pismo wypowiadające jej stosunek pracy. Należy również podkreślić, iż świadek H. K. zeznała, że w tym dniu powódka otrzymała świadectwo pracy i pieniądze, nie otrzymała innych dokumentów.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że w dniu 14 stycznia 2013 r. powódka otrzymała stosowne wynagrodzenie za okres jej zatrudnienia w czasie wypowiedzenia umowy o pracę.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo w całości.